

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **B. D.**
bytem Z. 50, M. V.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 1. 6. 2018, č. j. 041873/2018/KUSK/OSA/
ZAM, sp. zn. SZ_041873/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru dopravních a správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 2. 2018, č. j. 10486/DSA/18/JABA, sp. zn. DSA/16733/JABA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“) a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena souhrnná pokuta ve výši 3 500 Kč a

povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce uplatnil v žalobě řadu námitek. Konkrétně namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze měřicího zařízení (dále jen „návod“), že vozidlo, které je na výstupu z rychloměru, není vozidlem žalobce, že rozhodující úřední osoby jsou podjaté, že není zřejmé, proč byla při měření zohledněna právě odchylka 3 km/h, že nebyla zohledněna pro žalobce příznivější nová právní úprava, že při ukládání sankce nebylo přihlédnuto ke všem přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná, či že sankce byla uložena podle nesprávného, resp. neexistujícího ustanovení zákona o silničním provozu. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu. Z důvodu značné rozsáhlosti uvádí soud bližší argumentaci žalobce až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádřil se k jednotlivým námitkám. Z důvodu značné rozsáhlosti žalobních bodů uvádí soud argumentaci žalovaného také až dále v odůvodnění rozsudku.
4. V replice k vyjádření žalovaného se pak žalobce vyjadřuje k některým argumentům žalovaného. Opět z důvodu jejich obsáhlosti budou uvedeny dále v odůvodnění a zahrnuty do vypořádání žalobních bodů.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu územního odboru Mělník oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu ze dne 15. 3. 2017, č. j. KRPS-81004-6/PŘ-2017-010606 (dále jen „oznámení přestupku“), ve kterém je konstatováno, že *„dne 11. 3. 2017 v 08:43 hodin řídil pan B. D. v obci Byšice na silnici I/16 OA MERCEDES-BENZ ML 350 CDI 4MATIC 164, rz x, r. v. 2011, barva ŠEDÁ-METAL. [...] Řidiči bylo sděleno, že vozidlu, které řídí, byla naměřena rychlost v obci Byšice radarem R10C na silnici I/16 u č. p. 254 a to 79 km/h v místě, kde je povolena rychlost do 50 km/h, číslo fotky 1449, čas 05:43 hodin. Dále bylo řidiči sděleno, že vozidlo, které řídí, má propadlou technickou kontrolu – platnost do 9. 3. 2017 [...]“*.
6. Doručením žalobci dne 25. 4. 2017 zahájil správní orgán I. stupně přestupkové řízení za přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 5 odst. 1 písm. a) a § 18 odst. 4 téhož zákona a předvolal žalobce k ústnímu jednání. Pro zastupování v tomto správním řízení žalobce udělil plnou moci Ing. M. J. Dne 15. 5. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobce, který vznesl námitku rozpornosti provedeného měření rychlosti s návodem, což doložil vzorcem, z něhož má být patrné, že žalobcovo vozidlo bylo vyfotografováno pod jiným úhlem, než pod jakým fotografováno být mělo. Rovněž zpochybnil, zda obsluha měřicího zařízení ustavila vozidlo v souladu s návodem před tím, než započala s měřením. Dne 27. 6. 2017 žalobce vznesl námitku podjatosti proti každému zaměstnanci správního orgánu I. stupně, včetně tajemníka, starosty a místostarosty města Mělník. O těchto námitkách rozhodovali jednotliví představení správního orgánu I. stupně, resp. žalovaný postupně s tím, že poslední odvolací rozhodnutí ve věci namítané podjatosti byla žalovaným vydána dne 14. 5. 2018.

7. Dne 22. 2. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu „porušením § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil z nedbalosti vědomé, když dne 11. 3. 2017 v 08:43 hod. v obci Byšice na silnici 1/16 u domu č. p. 254 řídil motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz, registrační značky x a byla mu naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C rychlost 79 km/hod. (po odečtení tolerance měřicího zařízení 76 km/hod.), v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/hod. Došlo tak k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o nejméně 26 km/hod.“ a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu „porušením § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil z nedbalosti nevědomé, když dne 11. 3. 2017 v 08:43 hod. v obci Byšice na silnici 1/16 u domu č. p. 254 řídil motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz, registrační značky x a kontrolou vozidla bylo zjištěno, že nesplňuje technické podmínky pro provoz na pozemních komunikacích - platnost technické kontroly skončila dne 9. 3. 2017.“ Za uvedené jednání byla žalobci uložena podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
8. Dne 13. 3. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání žalobce podané elektronicky bez zaručeného podpisu. Přípisem doručeným dne 23. 3. 2018 vyval správní orgán I. stupně žalobce k odstranění vady absence zaručeného elektronického podpisu a k doplnění odvolání o odvolací námitky v souladu s ustanovením § 82 odst. 2 správního řádu. K této výzvě žalobce odvolání doplnil v tom smyslu, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem a navrhl provést důkaz výsledkem hlídky, dále že se správní orgán I. stupně nevypořádal s jím předloženým důkazem – vzorcem – který předložil na podporu svého tvrzení, že nebyl zjištěn stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy, že vozidlo, které je na výstupu z rychloměru není vozidlem žalobce, že není přezkoumatelná použitá odchylka měření, neboť její užití nebylo nijak zdůvodněno, že není zřejmé, jak správní orgán I. stupně dospěl k výši sankce, a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, č. j. 5 As 280/2016-23, a ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63, a Krajského soudu v Ústí na Labem, pobočky v Liberci, č. j. 59 A 40/2011-132. Dále namítal, že se správní orgán I. stupně nezabýval tím, zda novější právní úprava není pro žalobce příznivější, a současně tvrdí, že tomu tak je, neboť zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) umožňuje uložit pokutu pod spodní hranici sankční sazby či výslovně zakotvuje polehčující okolnosti. Žalobce rovněž namítal, že bylo přihlédnuto k již zahlazeným přestupkům žalobce.
9. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že neshledal žádné vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně. Protiprávní jednání bylo žalobci spolehlivě a naděvší pochybnost prokázáno zejména fotografií pořízenou „Silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C“, v. č. měřidla 15/0233 a v. č. senzoru 15/0878 (dále jen „rychloměr“), zachycující osobní motorové vozidlo žalobce při překročení rychlosti. Z fotografie (záznamu) pak nepochybně vyplývá, že v měřeném úseku silnice č. I/16, v obci Byšice, bylo v inkriminovaném čase a místě zdokumentováno osobní motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz, registrační značky x, kterému byla rychloměrem naměřena rychlost jízdy 79 km/h. Žalovaný neměl žádné pochybnosti o tom, že se jednalo o vozidlo, které řídil žalobce, rovněž neměl žádných pochybností o výši naměřené rychlosti, což dovodil z Ověřovacího listu č. 250/16 s dobou platnosti do 30. 11. 2017. K námitce provedení

měření v rozporu s návodem žalovaný uvedl, že jde o nepodložené a spekulativní tvrzení, přičemž výpočet, který žalobce doložil v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně neakceptoval. Žalovaný uvedl, že radarový rychloměr pracuje zcela automaticky a při výskytu chyby dojde k automatické anulaci výsledku měření nebo přímo k vypnutí přístroje. Nadto, měření rychlosti provádějí vždy proškolení policisté. Provádění důkazu návodem a výsledkem policejní hlídky měl žalovaný za nadbytečné. K námitce nejasného odečtu odchylky žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně toto v prvostupňovém rozhodnutí neuvedl, nicméně jde o odchylku odečtenou ve prospěch žalobce zcela v souladu s návodem. K námitce nedostatečného zdůvodnění uložení sankce žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně sice nehodnotil při úvaze o výši pokuty veškeré okolnosti, nicméně sankce byla uložena mírně nad spodní hranici zákonného rozpětí, s čímž se žalovaný ztotožnil. K námitce nevzetí v úvahu případnou příznivější právní úpravu zákona o odpovědnosti za přestupky žalovaný zdůvodnil svůj postup odkazem na § 112 odst. 4 tohoto zákona a dodal, že za projednávané přestupky se pokuty uloží jak podle zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „přestupkový zákon“), tak podle zákona o odpovědnosti za přestupky zcela ve stejném rozpětí. Nelze pak bez dalšího za příznivější zákon považovat pouze ten zákon, podle kterého lze snížit pokutu pod spodní hranici.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

Měření rychlosti provedeno v rozporu s návodem k obsluze

12. Žalobce namítá, že již v řízení před správním orgánem I. stupně i před žalovaným uplatňoval námitku, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem a že navrhoval provést důkaz výsledkem policejní hlídky, kterým by se dané rovněž potvrdilo. Dále uvádí, že v doplnění odvolání svá tvrzení podložil výpočty, dokonce uvedl vzorec, dle kterého výpočty provedl, aby byly výsledky přezkoumatelné, a uvedl důvody, proč měl správní orgán I. stupně důkaz výsledkem hlídky provést. Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného, že měl možnost se na místě zjištění přestupku k věci vyjádřit a že tak neučinil a namítá, že tuto námitku mohl vznést kdykoliv ve správním řízení s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, sp. zn. 2 As 154/2017. Žalobce namítá, že ačkoli jsou policisté proškoleni, neznamená to, že podle pokynů také postupují, a trvá na tom, že dle jeho výpočtů postupovali policisté v rozporu s návodem. Bez výsledku policistů proto nemohl být zjištěn stav věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Žalobce rovněž namítá, že tvrzení žalovaného ohledně vypnutí rychloměru při nesprávném změření rychlosti je nepřezkoumatelné a navíc nesprávné, neboť bylo měřeno radarovým rychloměrem a nikoli laserovým. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016- 50.

13. Žalovaný k této žalobní námitce uvedl, že žalobce pouze namítal rozpor měření, výpočet však neprovedl. Důkaz spočívající v počítání pixelů vytištěné fotografie je nevěrohodný, s čímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Úhel měření je doporučením pro správné měření, nikoli podmínka platnosti měření. V případě nesprávného nastavení rychloměr měření neprovede, přičemž všechny údaje jsou uvedeny na snímku žalobcova vozidla. Žalovaný k tomu navrhuje provést důkaz výsledkem svědka prap. T. L.
14. V replice žalobce znovu opakuje, že trvá na tom, že nebylo měřeno v souladu s návodem, že se žalovaný nevypořádal s jím předloženým vzorcem, který považuje za srozumitelný, neboť uvedl, jaký je význam jednotlivých symbolů. Dále na podporu svého tvrzení, že rychloměr provede měření, i kdyby byl nesprávně ustaven, přikládá tři vyjádření Českého metrologického institutu.
15. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce sice namítal rozpor s návodem, stejně jako navrhoval výsledek policejní hlídky, která rychloměr obsluhovala, již před správními orgány obou stupňů, nicméně správní orgány obou stupňů se s těmito námitkami přezkoumatelně vypořádaly. Uvedly, z jakých důvodů považovaly výsledek policejní hlídky za nadbytečný (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33) a rovněž se vyjádřily k námitce nedodržení návodu k obsluze. Soud k této námitce vztahující se k dokazování předně uvádí, že o spáchání přestupku překročením nejvyšší povolené rychlosti v nyní souzené věci svědčí soubor důkazů, nikoliv pouze izolované skutečnosti, které zmiňuje žalobce. Stěžejním důkazem je zejména záznam o přestupku obsahující fotografii pořízenou rychloměrem, která vyobrazuje pouze a jen vozidlo identifikované registrační značkou vozidla žalobce, a to v celé velikosti. Byť není na fotografii jasně čitelná registrační značka přímo na vozidle, z digitalizovaného výstupu nade všechnu pochybnost vyplývá, že přístroj přečetl a zaznamenal registrační značku vozidla žalobce. Za situace, kdy je z fotografie zřejmé, o jaké vozidlo se jedná, rychloměrem je přečtena a zaznamenána jeho registrační značka, neměly správní orgány obou stupňů důvod mít jakékoliv pochybnosti o tom, že se jedná o vozidlo, které v inkriminovanou dobu řídil žalobce. Záznam o přestupku rovněž obsahuje údaje o měřeném vozidle i použitém měřicím zařízení, čase a místě měření a naměřených hodnotách. Správní spis obsahuje též oznámení o přestupku z místa obsahující popis dané události, ověřovací list rychloměru platný v době spáchání přestupku a oznámení přestupku, ze kterého vyplývá, že zasahující policisté jednali přímo s žalobcem, jakožto řidičem vozidla, jenž také hlídce předložil občanský průkaz č. x a řidičský průkaz x.
16. Soud si je vědom, že výše uvedené podklady nepředstavují nezpochybnitelný důkaz a nevylučují, že může dojít k poruše na měřicím zařízení nebo k chybnému měření v rozporu s návodem. Současně však také platí, že ke zpochybnění výsledků měření nepostačují prostá, ničím nepodložená tvrzení žalobce ani jeho teoretické úvahy, které ve svých podáních uváděl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33). Soud tak neshledal jako vadu řízení, že nebyl proveden výsledek zasahujících policistů a nebylo ho třeba ani v soudním řízení. Jak již v minulosti uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, jistě není smyslem takového výsledku, „aby správní orgán zkoušel policisty ze znalosti manuálu k obsluze měřicího přístroje, ledaže by žalobce snesl věrohodné argumenty, které by tyto znalosti u zasahujících policistů zpochybnil“. Soud je toho názoru, že naplnění skutkové podstaty přestupku i to, že tento přestupek spáchal žalobce ve vozidle jím řízeném (k této námitce

se soud ještě vyjádří dále) bylo ze strany správních orgánů obou stupňů podpořeno navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů. Tvrzení žalobce nejsou sto založit rozumné pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS).

17. Shora uvedené platí i ohledně vzorce předloženého žalobcem již v průběhu správního řízení, který měl prokázat nastavení rychloměru pod jiným úhlem, než jak stanoví návod. Soud předesílá, že měření rychlosti bylo v souzené věci provedeno rychloměrem s platným ověřovacím listem v době spáchání přestupku. Naproti tomu žalobce předkládá jakýsi vzorec, o němž není vůbec jasné, zda ho vytvořil žalobce, resp. jeho zmocněnec ve správním řízení či zda jde o již ověřený a používaný vzorec, či o vzorec, který uznala metrologická či jiná odborná autorita. Soud vychází z té úvahy, že při použití určitého vzorce k provedení výpočtu, jímž má být prokázán opak jiného měření, které je ověřeno certifikační autoritou, je jednak třeba vycházet buď z právních předpisů, příslušných českých nebo evropských technických norem, případně i z dalších ověřitelných zdrojů, a to proto, aby byla doložena validita, přesnost a podle okolností též reprodukovatelnost té které metody či vzorce pro výpočet. Dále pak žalobci nemůže být nic známo o tom, kde a jak byl rychloměr umístěn a tudíž je logicky vyloučeno, aby, i kdyby soud snad vzorec považoval za relevantní, při zadání nejisté proměnné bylo lze dospět k validnímu výsledku. V posuzovaném případě však žalobce původ vzorce neuvedl a nebylo povinností správních orgánů ani pátrat po jeho původu ani vyvracet jeho správnost a věrohodnost. Opačný přístup by totiž navíc znamenal, že by jakýkoli laik mohl vytvořit zcela libovolný vzorec a správní orgány by byly povinny vyvracet jeho nesprávnost či nevypovídající hodnotu. Soud proto uzavírá, že žalobce nesl takové argumenty, které by skutečně zpochybňovaly zjištění správních orgánů obou stupňů a žalobní bod je proto nedůvodný.

Vozidlo, které je na výstupu z rychloměru, není vozidlem žalobce

18. Žalobce v tomto bodě namítá, že vozidlo, které je na výstupu z rychloměru, není jeho vozidlem a že tuto námitku vznesl již v podaném odvolání, kdy uvedl, že jeho vozidlo má na bocích automobilu polep, byl zastaven v jiné obci, než ve které byl změřen a ze spisu nevyplývá, že by byl celou dobu hlídce na dohled. Žalobce rovněž navrhl žalovanému provést výslech policejní hlídky, což žalovaný odmítl a upřednostnil verzi, která je popsána v oznámení přestupku, před verzí žalobce. Tím žalovaný postupoval v rozporu s principy demokratického právního státu. Současně se žalobce odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16. Žalobce dále namítá, že mu nebyla dána možnost se k věci na místě vyjádřit, což mělo být potvrzeno výslechem zasahujících policistů. Žalobce rovněž poukazuje na fakt, že žalovaný použil oznámení přestupku jako rozhodující důkaz ohledně toho, zda vozidlo na výstupu z rychloměru řídil žalobce, čímž žalovaný rozhodl v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36, z něž žalobce dovozuje, že správní orgány měly provést důkaz výslechem policejní hlídky, aby byla věc rozhodnuta tak, aby o ní nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce též namítá, že se žalovaný nevyjádřil k tomu, proč neprovedl důkaz výslechem policejní hlídky, když nevzal za své tvrzení, že nebylo změřeno vozidlo žalobce.
19. Žalovaný k žalobní námitce uvedl, že žalobce nijak nedoložil, že jeho vozidlo má „polep“, přičemž s ohledem na zásadu přeneseného důkazního břemene bylo na něm, aby toto tvrzení doložil, když z fotografie pořízené rychloměrem není na bok vozidla vidět. Dále žalovaný uvádí, že mezi postavením rychloměru v Byšicích u domu č. p. 254 a zastávkou

autobusu v Liblici je úsek komunikace rovný a přehledný a dělí jej vzdálenost 775 metrů. Žalovaný k tomu navrhuje provést důkaz výslechem svědka prap. T. L.

20. V replice k tomuto žalobní bodu žalobce uvádí, že nesouhlasí s tím, že by na bok vozidla z výstupu z rychloměru nebylo vidět, neboť vozidlo bylo zachyceno tak, že je na něm zachycena nejen zadní část měřeného vozidla, ale též jeho pravý bok. Dále namítá, že netušil, že správní orgány chtěly fotografii doložit, přičemž dle jeho názoru bylo povinností žalovaného vyzvat jej, aby fotografii doložil. Rovněž namítá, že není jeho povinností, aby dokazoval, jaké vozidlo bylo změřeno, či že to bylo právě jeho vozidlo. K tomu uvádí, že na fotografii není registrační značka čitelná, a bylo tedy na správních orgánech, aby vozidlo ztotožnily jinak. Upozornění na firemní polep pokládal za upozornění správním orgánům na to, že jsou zde pochybnosti o tom, že skutečně bylo změřeno vozidlo žalobce.
21. Soud ze správního spisu zjistil, že na fotografii zachycující měřené vozidlo, která je jako součást záznamu o přestupku přiložena k oznámení přestupku, registrační značka není čitelná a ani tovární značku vozidla nelze bez pochyb zjistit. Současně však je součástí záznamu o přestupku v části pod fotografií uvedena registrační značka x a vozidlo s touto registrační značkou také policejní hlídka zastavila a ztotožnila v něm jako řidiče žalobce, který hlídce předložil osobní doklady. Za této důkazní situace proto mohly správní orgány uzavřít, že záznam o přestupku jako celek potvrzuje shodu změřeného vozidla s tím, jehož kontrolu provedla policejní hlídka. Takto se k absenci seznatelnosti registrační značky vozidla na fotografii v napadeném rozhodnutí vyjádřil žalovaný, když vyšel z obsahu oznámení přestupku a neměl tudíž pochybnost o tom, že se jednalo o vozidlo, které řídil žalobce, a že ze správního spisu žádné pochybnosti o tom, že zastaveno bylo právě rychloměrem zaznamenané vozidlo, nevyplývají. Z fotografie je zcela patrné, že úsek je zcela rovný a tudíž přehledný a je tak i bez shora uvedeného prakticky vyloučeno zastavení jiného vozidla. Požadovat, aby součástí záznamu o přestupku z místa byla nutně i věta o tom, že policejní hlídka měla vozidlo stále na dohled, by bylo přepjatým formalismem, který by vedl pouze k tomu, že by se vytvářely šablonovité záznamy vedené pouze snahou o to, aby v nich bylo pamatováno na všechny situace. Soud tak na základě všech podkladů shromážděných ve správním řízení i na základě vlastního poznání neuvěřil žalobcovým tvrzením o tom, že vozidlo zachycené na předmětné fotografii není jeho vozidlem. Zmínky o jakýchkoli „polepech“ pak již má soud za zcela nevěrohodné a účelové tvrzení. Opačný přístup by opět znamenal, že by správní orgány musely vyvracet jakákoli i nesouvisející tvrzení v zásadě o čemkoliv, aniž by takové tvrzení mohlo mít nějakou relevanci ve vztahu k obvinění z přestupku. Ani soud proto nemá po prostudování správního spisu žádné pochybnosti o tom, že na fotografii je zachyceno vozidlo žalobce a že vozidlem zaznamenané registrační značky byl spáchán předmětný přestupek tak, jak rozhodl žalovaný. Žalobní bod není důvodný. S ohledem na právě přijaté závěry, neshledal soud důvod k provedení výslechu žalovaným navrženého svědka, a to pro nadbytečnost.

Námitka podjatosti úředních osob

22. Žalobce namítá, že správní orgány obou stupňů se nedostatečně zabývaly jeho námitkou podjatosti a neprovedly jím navržené dokazování, zda jsou jednotlivé úřední osoby finančně motivovány k tomu, aby rozhodovaly v neprospěch obviněných z přestupků. Nebylo tak vedeno žádné dokazování k podstatě námitky podjatosti, tedy zda systém odměňování úředníků skutečně existuje a tedy je dána podjatost nebo minimálně důvodná pochybnost o nepodjatosti nebo žádný takový systém neexistuje. Správní orgány tedy

nepostupovaly v souladu s požadavky spravedlivého procesu, protože žalobci neumožnily prokázat, že námitka podjatosti je důvodná. Ve věci tak současně zůstala panovat pochybnost, zda je správní orgán nepodjatý, protože nebylo umožněno prokázat opak a opak prokázán nebyl. Dle žalobce samotný negativní přístup správních orgánů k provedení objektivního dokazování vzbuzuje pochybnost o nepodjatosti správního orgánu, neboť pokud by systém odměňování skutečně neexistoval, správní orgány by neměly důvod navrhované dokazování neprovést.

23. Žalovaný k této námitce uvádí, že ji považuje za obstrukční a navrhuje aplikovat tehdy sice ještě neúčinnou, ale přílehavou právní úpravu ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu, ve znění zákona č. 176/2018 Sb.
24. V replice k tomuto žalobnímu bodu žalobce uvedl, že s názorem žalovaného nesouhlasí, neboť v době rozhodování správních orgánů předmětná novela správního řádu nebyla účinná a správní orgány se jí nemohly řídit. Žalobce je rovněž toho názoru, že na jím vznesenou námitku podjatosti tato právní úprava vůbec nedopadá, neboť nenamítal podjatost z důvodu pracovněprávního vztahu k zaměstnanci územního samosprávného celku, ale z důvodu tvrzené hmotné zainteresovanosti na vybraných pokutách.
25. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 27. 6. 2017 vznesl námitku podjatosti proti každému zaměstnanci správního orgánu I. stupně bez ohledu na jejich funkci a postavení v organizační struktuře, včetně starosty, místostarosty a tajemníka. O těchto námitkách podjatosti postupně rozhodli usneseními jednotliví představení úředních osob v souladu s § 14 odst. 4 správního řádu a v těch případech, ve kterých žalobce podal odvolání, též žalovaný. Soud k žalobní námitce přezkoumal i tato rozhodnutí, neboť proti nim nelze podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu podat samostatnou žalobu; brojit proti rozhodnutí o námitce podjatosti je možno až v rámci žaloby proti meritornímu rozhodnutí ve věci.
26. Soud předně uvádí, že žalobní body týkající se nevypořádání odvolacích námitek a námitky podjatosti jsou pouze obecného znění. Soud na tomto místě připomíná, že žalobce podával proti jednotlivým usnesením ve věcech podjatosti opakovaně pouze blanketní odvolání a neuvedl, v čem spatřuje věcnou nesprávnost vydaných usnesení. Žalovanému pak nezbylo než přezkoumat toliko soulad postupu jednotlivých představených s právními předpisy a v jeho postupu soud žádných vad neshledal. V žalobě pak žalobce opakuje tutéž obecnou argumentaci, kterou přednesl již v podaných námitkách podjatosti ze dne 27. 6. 2017 a nikterak nespecifikuje důvody podjatosti, které předestřel v obecné rovině. Soud zastává názor, že námitka podjatosti by měla být dostatečně konkrétní a to v tom smyslu, aby z ní bylo vůbec seznatelné, v čem je spatřován poměr úřední osoby k věci, účastníkovi řízení či jeho zástupci/zmocněnci a dále musí být popsán zájem, který by měla úřední osoba na dané věci mít. Již sama povaha podání ze dne 27. 6. 2017, kterým byla namítnuta podjatost všech v úvahu připadajících osob správního orgánu I. stupně, vylučuje, aby bylo takové podání dostatečně individualizované, a aby vůbec vzbuzovalo pochybnosti o podjatosti úředních osob rozhodujících v konkrétním řízení o přestupku žalobce. Přílehavé je v tomto ohledu konstatování Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013-30, ve kterém shrnul, že „[o]becně k problematice posuzování objektivního způsobu vedení řízení před správními orgány považuje Nejvyšší správní soud za potřebné zdůraznit, že nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“ nebo dokonce bez důkazů, bude takové obvinění „z opatrnosti“

akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy.“

27. Soud nesdílí názor žalobce, že námitku podjatosti je možné vznášet v takto obecné a nadto spekulativní rovině, aniž by bylo uvedeno, která konkrétní úřední osoba má být podjatá a jaké konkrétní důkazy či alespoň relevantní indicie o tom svědčí. Z předmětného podání žalobce se nic takového kromě spekulace o možné existenci jakéhosi blíže nespecifikovaného systému finanční motivace úředních osob nepodává. Dle názoru soudu nebylo povinností jednotlivých představených ani žalovaného umožňovat žalobci, aby prokázal existenci podjatosti, která se nezakládala na žádných reálných poznatcích, ale pouze na domněnkách a spekulacích, resp. z moci úřední o tom vést dokazování. Pouhé ničím nepodložené tvrzení žalobce soud nepovažuje za relevantní námitku, k níž měly správní orgány vést složité dokazování či snad takovou spekulativní námitku vyvracet za situace, kdy žalobce žádné důkazy nenabídl ani neoznačil. Námitka podjatosti slouží k tomu, aby vyloučila z rozhodování ve věci úřední osoby, u nichž na základě relevantních indicií či důkazů existují pochybnosti o jejich nepodjatosti. Tak tomu však v nyní posuzovaném případě nebylo a toto účelové jednání žalobce nelze akceptovat a poskytnout mu soudní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31). Způsob, jakým žalobce uplatnil námitky podjatosti, hodnotí soud jako snahu o to, aby řízení co nejvíce prodlužoval. Ze správního spisu je zřejmé, že při započtení odvolacího řízení se správní orgány zabývaly námitkami podjatosti téměř rok. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013-30).
28. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nadto skutečnost, že příjem z pokuty je příjmem správního orgánu, který pokutu ukládá, není bez dalšího důvodem pro vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování správního deliktu či přestupku. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, „[s]ituace, kdy orgán územního samosprávného celku rozhoduje v oblasti přenesené působnosti ve věcech, na kterých může mít zájem, není ničím výjimečným. Zajisté se pak nejedná o konstrukci protiústavní. V usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že »[r]ozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 správního řádu její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“ Je tedy zřejmé, že v konkrétních případech mohou existovat okolnosti nasvědčující o podjatosti úřední osoby (skutečnost, že vybrané pokuty jsou příjmem obce, však takovou okolností sama o sobě není). To je však vždy nutné posuzovat v konkrétním případě a tak je poté zachována nestrannost rozhodování“. Tento závěr platí i pro námitky podjatosti, které vznášel žalobce, byť je formuloval mírně odlišně, když namítal existenci systému, kterým jsou jednotlivé úřední osoby finančně motivovány k tomu, aby rozhodovaly v neprospěch obviněných z přestupků právě na základě skutečnosti, že vybrané pokuty jsou příjmem obce, k níž jsou v pracovněprávním vztahu.
29. Soud rovněž nesdílí přesvědčení žalobce, že již samotný negativní přístup správních orgánů

k provedení objektivního dokazování vzbuzuje pochybnost o nepodjatosti správního orgánu a že neprovádění navrhovaných důkazů svědčí pro existenci zmíněného systému odměňování. Ze samotné skutečnosti, že úřední osoby nepostupují v souladu s právními předpisy ještě nelze dovozovat jejich podjatost, neboť tento postup může mít různé příčiny. Podjatost je totiž speciálním institutem, který je definován v § 14 odst. 1 správního řádu. Pro naplnění dispozice této právní normy se vyžaduje právě kvalifikovaný poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, který založí pochybnost o nepodjatosti úřední osoby. Bez tohoto specifického vztahu může být hypoteticky jednání úřední osoby kvalifikováno jako nezákonné, ale nikoli jako podjaté. Žalobní bod není důvodný.

Odchylka

30. V tomto žalobním bodu žalobce sporuje odchylku odečtenou od naměřené rychlosti, když není uvedeno, proč byla odchylka právě 3 km/h, z čehož žalobce dovozuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Pokud pak žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že odchylka byla odečtena správně dle návodu, žalobce namítá, že návod nebyl v řízení proveden jako důkaz a ani se nenacházel ve spise. Žalovaný tak postupoval v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31.
31. Žalovaný k tomu uvedl, že odchylka byla zohledněna ve prospěch žalobce a že není zřejmé, čeho se žalobce domáhá. Pokud jde o návod, ten není v prvostupňovém rozhodnutí vůbec zmiňován. V replice k tomuto žalobnímu bodu žalobce zopakoval své výhrady a dodal, že podstatou jeho námítky je, že není postaveno na jisto, zda nemělo být odečteno ještě více ve prospěch žalobce. Správní orgány tak v řízení neprokázaly, jaká je tolerance rychloměru, přičemž návodem, který není součástí správního spisu, argumentoval žalovaný.
32. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce tuto námitku vznesl až v odvolání. Správní orgán I. stupně tak správně zkonstatoval, že výsledná hodnota překročení rychlosti byla stanovena s přihlédnutím k nejistotě měření, která činí 3 km/h ve prospěch žalobce. Nebyl zde tedy dle názoru soudu žádný důvod provádět důkaz návodem a zakládat jej do spisu. Pokud jde o postup žalovaného, ten k odvolací námitce žalobce přezkoumal, zda nejistota měření byla stanovena správně, a zkonstatoval, že se tak stalo v souladu s návodem. Za těchto okolností nebyl ani žalovaný povinen provádět návodem důkaz či jej zakládat do spisu, neboť pouze ověřil skutečnost, kterou žalobce namítal, aniž by však o takové věci mohl vzniknout skutečný spor. Návodem by tak bylo dle soudu třeba provádět důkaz v souladu s žalobcem citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu například tehdy, pokud by žalobce předložil rozumnou a alespoň pravděpodobnou jinou verzi toho, jak se věci sebehly a k jejich objasnění by bylo potřeba provést důkaz návodem. V daném případě se však jednalo pouze o ověření míry přesnosti rychloměru, tedy technické vlastnosti každého měřidla spočívající ve schopnosti s větší či menší přesností zachytit a matematicky vyjádřit určitý děj odehrávající se ve vnějším světě. Nelze však po správních orgánech požadovat, aby ve všech případech stále znovu zakládaly do spisů mnoho desítek stran návodu jen proto, aby formálně byl takový dokument obsažen ve spisu. To by bylo jednak v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení a jednak s individuální povahou každé projednávané věci. To vše za situace, kdy návod k použití rychloměru v nyní posuzované věci je volně k dispozici na internetu.
33. Nadto je soud toho názoru, že žalobci, resp. jeho zmocněnci ve správním řízení a jeho zástupci v soudním řízení je předmětný návod znám, neboť by jinak nemohl jeho

porušením argumentovat jak v odvolání tak nyní v podané žalobě. Zástupci pak rovněž musí být návod k obsluze rychloměru použitého v nyní souzené věci a tedy i předmětná odchylka 3 km/h při měření rychlosti do 100 km/h také známa, neboť byl zástupcem i v jiných věcech, v nichž šlo o měření rychlosti stejným rychloměrem (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 3. 2018, č. j. 15 A 187/2017-31, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2018, č. j. 73 A 34/2017-63, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2018, č. j. 41 A 5/2018-33, a rozsudek Krajského soudu v Hradci králové ze dne 26. 2. 2019, č. j. 28 A 12/2017-46 a další). Soud proto neuvěřil tvrzení žalobce, jehož znalosti o předmětu řízení je třeba posuzovat i s přihlédnutím ke znalostem a informacím, které má jeho zástupce, že mu není známa hodnota použité odchylky a že by se jednalo o skutečnost, o níž je skutečný spor. Ve světle shora uvedeného považuje soud úvahu žalovaného za správnou a za plně přezkoumatelnou. Podstatou soudního řízení správního a předmětem činnosti tohoto soudu je ochrana veřejných subjektivních práv osob, nikoli přitakávání přemrštěným formálním požadavkům žalobce či jeho zástupce na způsob vedení správních řízení, v jehož důsledku by pak byla veřejná správa prakticky paralyzována ve své činnosti. Takovému zjevně účelovému podávání námitek vedeného snahou o odpoutání pozornosti od podstatných okolností přestupkového jednání, nikoli o účinnou obhajobu, soudní ochrana nepřináleží. Žalobní bod není důvodný.

Uložení sankce

34. Žalobce namítá, že již v doplnění odvolání uváděl, že sankce byla uložena, aniž by správní orgán I. stupně přihlédl k polehčujícím či přitěžujícím okolnostem, a aniž by vyhodnotil, k čemu přihlédl, což je v rozporu s judikaturou, kterou žalobce v doplnění odvolání uvedl. Žalobce rovněž namítá, že se žalovaný nesprávně vypořádal s jeho námitkou, zda pro žalobce není příznivější užít zákon o odpovědnosti za přestupky, což je v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Postup žalovaného podle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky nebyl podle žalobce správný, Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37. Žalobce rovněž namítá, že sankce je příliš vysoká vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně nezákonně zohlednil již zahlazené přestupky žalobce, což již namítal v odvolání. Žalovaný tak dle názoru žalobce porušil zásadu spravedlivého procesu a rozhodl nepřezkoumatelně a nezákonně.
35. Žalobce dále namítá, že správní orgán měl žalobci uložit sankci pouze podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, podle § 125c odst. 5 písm. g) nikoli. Žalovaný tuto vadu neopravil a jeho rozhodnutí tak není jasné, přesné, určité a srozumitelné, jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. 30 Ca 394/99 a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23. Žalobce též namítá, že v prvostupňovém rozhodnutí je uveden odkaz na § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, který však neexistuje. Pokud žalovaný prvostupňové rozhodnutí pro tuto vadu nezrušil, je i jeho rozhodnutí nezákonné.
36. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvádí, že s první částí žalobního bodu se vypořádal v napadeném rozhodnutí a stejně tak se touto okolností zabývá i rozhodnutí prvostupňové. Pokud jde o přestupky, k nimž bylo přihlédnuto, má žalovaný za to, že k nim přihlédnuto být mohlo s ohledem na § 16k zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění účinném do 15. 2. 2019 (dále jen „zákon o Rejstříku“). Sankce byla správně uložena jak s odkazem na § 125c odst. 5 písm. f) tak písm. g) zákona o silničním provozu,

neboť se žalobce dopustil dvou přestupků. Odkaz na § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu je písarskou chybou, která nemá vliv na zákonnost a lze ji kdykoli opravit opravným usnesením. Žalovaný má za to, že tuto chybu opravil napadeným rozhodnutím, které tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek. Žalobce v replice trvá na tom, že se o písarskou chybu nemůže jednat s ohledem na vzdálenost písmene „g“ a „e“ na klávesnici a s ohledem na to, že dosud opravné usnesení nebylo vydáno.

37. Soud k tomu uvádí, že žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že nová právní úprava odpovědnosti za přestupky není pro žalobce příznivější. Tuto úvahu sice nelze učinit na základě § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, který je třeba chápat pouze v procesním, nikoli hmotněprávním smyslu, ale to nic na správnosti úvahy žalovaného nemění. Lze z ní totiž dovodit, že žalovaný nehodlal žalobci pokutu snížit pod zákonem stanovenou spodní hranici. Soud tak pouze doplňuje, že v právní úpravě trestů za přestupky, jichž se stěžovatel dopustil, nedošlo k podstatným změnám oproti právní úpravě účinné v době spáchání přestupku. Stěžovatel se porušením § 5 odst. 1 písm. a) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena souhrnná pokuta podle § 125c odst. 5 písm. f) a g) tohoto zákona. V obsahu těchto ustanovení zákona o silničním provozu k žádné změně nedošlo. Za změnu ve prospěch stěžovatele nelze považovat ani přepracování ustanovení o určení druhu a výměry sankce (nově „správního trestu“; srov. § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky) a podrobnější vymezení kritérií pro uložení pokuty (srov. § 38 až § 40 téhož zákona). Zbývá tedy ještě posoudit § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky o mimořádném snížení výměry pokuty, který by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro žalobce příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala.
38. Zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny a provedená § 7 odst. 1 přestupkového zákona, resp. § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, je konkretizována v § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky takto: *„Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.“* V rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45, se Nejvyšší správní soud podrobně nastolenou otázkou zabýval a v obdobném případě dospěl k závěru, že *„[p]oužití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by tedy v úvahu připadalo, avšak pouze v případech, na které by toto ustanovení alespoň teoreticky mohlo dopadat.“* Ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky taxativně vypočítává případy, v nichž připadá aplikace mimořádného snížení pokuty v úvahu. Žalobce přitom vůbec neuvádí, která z hypotéz má dopadat na jeho situaci, a neuváděl to ani v odvolání. V žalobě tak pouze opět obecně tvrdí, že žalovaný se touto úvahou měl zabývat. Podle soudu tak žalobci ani tak nezáleží na snížení pokuty, jako na tom, aby dosáhl zrušení napadeného rozhodnutí. Z jiné části žalobního bodu lze dovodit, že žalobce považuje uloženou pokutu za nepřiměřeně vysokou, šlo by tedy o případ podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky. Toto své tvrzení však žalobce nijak nekonkretizuje a nelze tak usoudit na to, že by aplikace tohoto institutu v jeho případě alespoň hypoteticky přicházela v úvahu a ani ze spisu nelze takové skutečnosti seznat.
39. Přestupky žalobce bez dalšího nebyly spáchány za okolností, které by samy o sobě zakládaly potřebnost úvah o aplikaci institutu mimořádného snížení pokuty. Žalobce se

nadto dopustil přestupků dvou, z nichž jeden spočíval v poměrně vysokém překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Správní orgány současně neshledaly žádné polehčující okolnosti a pokutu tak uložily jen mírně nad polovinou zákonné sazby. Nelze tedy jednak ani předpokládat, že by v případě žalobce vůbec byly naplněny podmínky typově vypočtené v § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a jednak očekávat, že by tento institut za daného stavu věci správní orgány aplikovaly. Soud pak v této souvislosti znovu připomíná, že z formulace odvolání nelze mít za to, že by se žalobce u žalovaného domáhal aplikace tohoto mimořádného institutu na jeho konkrétní případ, ale domáhal se obecné úvahy o tom, zda nová právní úprava odpovědnosti za přestupky je pro něj příznivější a té se mu dostalo.

40. K části žalobního bodu, v níž žalobce brojí proti tomu, že bylo přistoupeno k již zahlazeným přestupkům, soud uvádí, že u přestupků zákon sice nezná pojem „zahlázení“ tak jako je tomu u trestných činů (srov. § 105 trestního zákoníku). Nicméně s ohledem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu o analogickém používání institutů trestního práva v přestupkovém řízení, pokud použitelná relevantní úprava chybí a je-li to pro přestupce výhodnější, je třeba i institut zahlázení analogicky aplikovat při zohledňování dříve spáchaných přestupků jako přítěžující okolnosti. Přestupky podle zákona o silničním provozu se nezapisují do evidence přestupků, neboť to zákon nestanoví (srov. § 91 přestupkového zákona, nyní § 106 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Na přestupky podle zákona o silničním provozu se aplikuje § 119 odst. 2 písm. g) tohoto zákona, který stanoví, že „[r]egistr řidičů obsahuje evidenci spáchaných přestupků podle tohoto zákona,“, aniž by současně bylo stanoveno, kdy či zda vůbec se z evidence vyřadí. Relevantní právní úprava tedy nestanoví nic o tom, po jakou dobu se má k dříve spáchaným přestupkům přihlížet. V rozsudku ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, však Nejvyšší správní soud již judikoval, že „[s]právní orgán je při rozhodování o výši sankce (ve smyslu § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) za přestupek (zde za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích) povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlázení odsouzení.“
41. Ze správního spisu soud zjistil, že se žalobce přestupků podle zákona o silničním provozu dopustil v letech 2011, 2012 a 2016, přičemž v prvním a posledním případě šlo o překročení nejvyšší povolené rychlosti. I od právní moci rozhodnutí o posledním z nich však v době vydání prvostupňového rozhodnutí uplynula doba delší než jeden rok, kterou je třeba jako nejmírnější analogicky ve vztahu k přestupkům aplikovat podle § 105 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 106 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgány tak nemohly přihlídnout k těmto dříve spáchaným přestupkům žalobce, neboť v době rozhodování správního orgánu I. stupně tomu bránila fikce zahlázení přestupku. Ovšem v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 281/2017- 33, mohly tyto přestupky správní orgány zohlednit při hodnocení osoby žalobce. Soud tak akceptuje formulaci na str. 4 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které rozumí tak, že správní orgán hodnotil osobu žalobce nahlédnutím do jeho evidenční karty řidiče. Z prvostupňového rozhodnutí nelze dovodit, že by správní orgán I. stupně přihlížel k dříve spáchaným přestupkům jako k přítěžující okolnosti, neboť nijak blíže nerozebíral obsah rozhodnutí o nich a tedy ani jakých porušení pravidel silničního provozu se dříve žalobce dopustil. Žalovaný pak úvahu správního orgánu I. stupně aproboval, nic dalšího neuvedl a zkonstatoval, že výši pokuty považuje za odpovídající okolnostem nyní spáchaných skutků, tedy rovněž nelze dovodit, že by

přihlížel k přestupkům, kterých se žalobce dopustil dříve jako k přitěžující okolnosti. Soud se již výše zabýval rozbořem protiprávního jednání žalobce a konstatuje, že s ohledem na okolnosti spáchání a na to, že se žalobce dopustil dvou přestupků, neshledal výši uložené pokuty zjevně nepřiměřenou.

42. Pokud jde o námitku nesprávného použití ustanovení § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, pak soud dává zapravdu žalovanému, že prvostupňové rozhodnutí je v této části bezvadné, neboť žalobce se dopustil dvou přestupků. Bylo tedy zcela na místě citovat obě aplikovaná písmena § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, a to již jen proto, aby bylo zřejmé, z jakých zákonných sazeb správní orgán I. stupně vycházel při aplikaci absorpční zásady podle § 12 odst. 2 přestupkového zákona. Stejně tak dává soud žalovanému za pravdu, že odkaz na § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, který neexistoval a neexistuje, lze nahlížet prizmatem chyby v psaní ve smyslu § 18 odst. 6 správního řádu bez jakéhokoli dopadu na přezkoumatelnost či zákonnost rozhodnutí. Nadto, žalovaný tuto chybu v psaní zkonsumoval napadeným rozhodnutím, v němž jsou všechna ustanovení uvedena správně. Chyba v psaní se nacházela v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, nikoli v jeho výroku a žalovaný tak neměl zákonný důvod přistoupit k jeho změně. Stejně tak nebylo jeho povinností výslovně v odůvodnění napadeného rozhodnutí opravu této chyby v psaní zmínit, neboť ze své povahy neměla a ani nemohla mít žádný dopad na zákonnost či přezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Žalobní bod není důvodný.
43. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Současně konstatoval, že nejde o žalobní námitku, ale o upozornění určené Nejvyššímu správnímu soudu. Vzhledem k tomu, že i podle žalobce není tato argumentace směřována zdejšímu soudu, soud se jí nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

44. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a rozhodnutí správních orgánů tak nejsou nepřezkoumatelná a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 29. listopadu 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně